

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 8.—Núm. 336.—Dissapte 19 de Janer de 1907

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

Vergonyós escarni

A ciencia y paciencia de les autoritats se trepitjaren, lo dijous passat, públicament, una vegada més, los principis de dret y d'orde social que serveixen d'escut als que encarnen les funcions del poder pera exigir dels ciutadans tota mena de respectes, baix pena de càstichs y correccions legals.

Fa temps que a Barcelona s'han invertit los termes en que naturalment se troben plantejats tots los problemes juridichs. Allí ja no's castiga al delinqüent, siga qui siga, ab l'intervenció única y exclusiva dels tribunals de justicia, degudament auxiliats per sos agents y subordinats. Allí's delictes se castiguen segons les idees polítiques y la representació social dels que'ls cometen.

Si són catalanistes los autors d'un fet punible, dona sa comissió dret a tothom pera indignarse contra'l delinqüent y justifica tota agressió armada, tota sedició, tot desorde, que's califica pels lacais del Govern de protesta honrada. Si són lerrouxiastes o són del ministre de la Governació o representants directes y genuins de l'Estat los qui cometen lo delictes, llavors la cosa muda d'aspecte... Llavors devant dels que aplanen morades, apallissen a ciutadans pacífichs y indelencos, o van a trets pels carrers, los Tribunals s'han de crear de brassos y les mateixes autoritats no sols deixen en l'impunitat aitals delictes, sinó que'ls hi demanen, los hi supliquen humilment, respectuosament, que deposin sa actitud, assegurant als criminals, a tout seigneur tout honneur, que perseguiran durament a ses víctimes desde'l moment que són catalanistes.

Així estèm: es dir, baix l'imperi de la forsa bruta, de la barbarie, amparada descaradament pels governs y ses autoritats. Lo Dret trepitjat, escarnit pel mitg dels carrers de la ciutat, per una dotzena d'hommes que incendien, assalten y van a trets, custodiats—pera que ningú s'hi atansi a ferlos córrer—pels mateixos agents de la autoritat, per la mateixa policia, que mal pot inspirar confiança als ciutadans honrats, quan no sols resulta inepte pera perseguir als criminals, sinó que fa impúdica ostentació de sa complicitat ab los mateixos, servíntoshi de comparsa honorífica durant lo temps que necessiten pera cometre impunement tota mena de malvestats.

Lo dijous tot Barcelona va veure com una dotzena d'hommes—la majoria d'ells de pochos anys—engegaven trets devant de *La Veu de Catalunya* rodejats per mitja dotzena d'uniformats polissóns y d'altres tants ab trajo de paisá y garròt en vaga que'lsacompanyaven tranquilament, com a testimonis muts de tant inicua escena. Lo dijous tot Barcelona vegé com la policia's manifestava en complicitat externa, evident, irrecusable, ab la taifa lerrouxiana que vol imposar los desigñis del seu amo—substancialment d'acord ab lo Govern—per medi del terror. Dijous tots los ciutadans de Barcelona's pogueren convencer de que l'autoritat en aquella nostra ciutat, está a mercé de la demagogia y reipresenta pera tots los catalans una tirania aborrible, exercida a favor dels que exploten indignament les males passions.

A pretext d'un article publicat per *La Tralla*—article que resulta una inconveniencia injustificable—los elements lerrouxiastes, que no tenen lo dret d'indignarse per cap mena d'insult, car deuen considerarlos tots ells licits desde'l moment que n'han usat y n'usen en contra'ls catalans de molt més baixos y més repugnants que'ls que *La Tralla* empleiá en aquell article, s'erigiren en defensors dels insultats y pera reparar lo dany, imitant als autors dels fets de 25 de novembre de 1905, passajaren pels carrers més cèntrichs en manifestació tumultuosa, cremaren

diaris, esbotzaren rètols y portes y tiraren trets, fins que'l cor los hi digué prou.

Tenim, donchs, proclamat, com a norma jurídica de Barcelona, lo dret del més fort, lo dret de la venjansa privada, lo dret individual de trepitjar la llei y d'erigirse en àrbitre de la justicia. Y tot això ab anuencia de les autoritats que ho consenten, que ho permeten, que no ho eviten, que hi donen lo seu placet, no sols absoluent sense formació de judici als autors materials d'aquests abusos de forsa y als autors inductors dels mateixos, sinó proclamantlos sense rubor *los únichs defensors d'Espanya a Barcelona*. ¡Pobre Espanya a mans de criminals vulgars, elevats a la categoria d'hèroes per poders febles y caduchs!

Es hora de que'l governador dimiteixi lo seu càrrech a corre-cuita. Es lo preu més barato de la seva ineptitut y de la seva ofensa a Barcelona. Després, quan vagi a Madrid, no's queixi; no fassi com lo duch de Bivona que ploriquejava perquè l'havien abandonat; dongui gracies a Deu de que'ls ciutadans de la moderna Barcelona sien prou nobles y prou civilisats pera no fer ab ell lo que ell ha deixat fer ab los altres per quatre indocumentats, passivament secundats y apoyats per la policia.

J. MAS Y ROURA.

Finalitat nacionalista

Repassèm la vida dels pobles, ficsèm-nos en les evolucions continues de les colectivitats organissades, y trobarem justificat aquest sentiment superior que fa moure a l'home, en volguer la cosa exacte y equitativa, en tot lo que en l'orde de les socials coses se relaciona. Tot organisme mogut per propia y natural energia, una cosa particular lo caracteriza, y aquesta es sempre la base ahont descansa la rahó de lo que l'afirma.

En lo món colectiu los pobles tenen, com a cosa indispensable, aquella especial cosa, que en l'orde fisiològich, ne diuem la característica, lo modo especial de ser, tot allò que'l particularisa y que res confón, encare que's vulgui, en barreja negativa, fer desaparèixer aquella especial cosa que es l'afirmació d'una rassa, o bé d'un poble. Los pobles, donchs, les colectivitats organissades baix una finalitat beneficiosa, sigui en l'orde que's vulgui, no son res més que afirmacions que sols en la natural concepció de les coses han de cercarse.

Enfront d'eixes naturals concepcions, los grans estats no són altre cosa que negacions, en lo referent a la vida dels pobles. No es la naturalesa de la propia voluntat lo que'ls hi dona consistencia, no es aquella conformitat nacional sagellada per medi del pacte que enllassa'ls pobles en fraternal abraçada, no es allò que sembla una rahó sociològica de que'ls homes, com a sers d'una mateixa especie, hagin de tenir unes mateixes lleys los uns que'ls altres que'ls regularisi, com igualtat en l'humana vida, no, que en quan als homes, ciutadans, los grans estats poch se'n capfican, que ells sols legislen en tot allò que fa referencia a l'unitat colectiva, volent confondre, en un tot uniforme, l'ànima jurídica dels pobles, aquests components orgánichs que afirmen la naturalesa de les socials coses. No són los grans estats, aquella rahó que per les seves manifestacions s'imposa, que són la conveniencia de finalitat política d'uns quants vividors a la moderna, que per les seves propies y particulars ambicions, sacrificuen lo benestar moral y material dels més, que callen y sofreixen.

Les manifestacions de la vida colectiva són, y han sigut sempre, manifestacions de finalitat progressiva. Una cosa superior

los ha impulsat sempre, y aquesta cosa superior no es altre que aquella innata conciencia que vol les coses assentades en sa propia y natural base. Los pobles tenen una afirmació de la seva propia existencia, afirmació inesborrable que'ls sagella com a distintiu especial que'ls caracteriza.

Tot un munt de coses justifiquen de que'l món marxa en cerca de que les seves propies coses ocupin lo lloch que al naixer ocupaven.

En l'orde biològich, se sab que existeix un desorde no en res justificable, y per assentar ben bé les coses, es precis analisar, en un conjunt, causes y efectes, y's veurá d'una vegada si té rahó de ser l'actual estat de coses. Condensem en un tot les aspiracions generals dels homes, y veurèm com totes elles van encaminades en un punt ahont tot es coordinable, y es que tots los homes que lluiten en qualsevol manifestació de la vida, tots ho fan portats per una mateixa cosa, llibertat individual y colectiva, y natural es que avuy que pels grans estats unitaris, es negada l'ànima colectiva que'n diem poble, totes les coses que en un tot regulen la vida social dels homes, sigui una contradicció espantosa que desorienta la metòdica marxa de la vida. Cal fer regoneixer lo que és veritable, cal fer veure errors perjudicials sempre, pera que l'humanitat pugui veure realisat aquell somni d'un benestar que's fa necessari.

Per això la lluita actual del nacionalisme es lluita, donchs, ben definida. Retornar als pobles la llibertat que un jorn gosaven, despertar aquell esperit en part adormit encare, de que l'home es un ser lluitador per naturalesa, y que com a individu sociable, té una ànima que'n diuen colectiva, y aquesta está avuy malmesa y's fa precis reivindicarla.

Fer conciencia colectiva, feyna primordial pels fins que's persegueixen, porta en si la cultura social que regularisa les accions humanes, que altre cosa seria si aquesta virtut fós la moral que guie als homes; allavors si que podríem dir que fóra un fet la llibertat dels pobles.

AGUSTÍ PEDRET Y MIRÓ.

SOLIDARITAT ANGLESA

Una lliçó pera nostres catòlichs

Parlava jo alguns dies enrera ab un dels capdevaners del catalanisme, esperit recte per excelencia. reposat observador dels grans fenòmens socials y enamorat com cap altre de la veritat y la feconditat de la vida.

—La concepció de «partit»—deya—es depriment. ¡Oh aquestes remades immenses de gent que ha de tenir un sol pensament y un sol voler, uniformisada idiotament, ab prestigis indiscutits que a totes hores nos han de bocabadar, ab dogmes y fórmules que totalment hem d'admetre fins a la mort, *sans jamais sourciller!*— ¡s'ha vist res mes inhumà! Y en lo fons tota aquesta incommensurable docilitat, aquest adorable renunciament total (*primer es lo partit que tot!*) sempre, sempre en nostres paissos serveix... un personalisme!

L'esdevenir del món no pertany, de cap manera, als partits; és positiu que una forta corrent empeny los homes a associarse lliurement, temporalment, y diversament. Cada home tindrà vint, trenta solidaritats de la seva vida, los seus gustos y los seus albits. Cal que cessi l'absorvencia absoluta de les agrupacions actuals que'ns coloren en tots los ordes de la vida; religiós, polítich, filosòfich, literari, gairebé spòrtich, com passava a Constantinopla en temps de Justinia!

Y jo tornava a pensar quin admirable

progrès constitueix a Catalunya la Solidaritat estatuida ab motiu de la llei de Jurisdiccions. Nosaltres, corcats d'iberisme, plens de mals rencors, fets a la solitut esquifidora, hem pogut, en un moment gloriós, alliberarnos del prejudici secular, teixir la magnífica garlanda!

Y avuy, com per refermarme, es vinduda una nova interessantíssima del país dels grans catòlichs contemporanis; del país de Newman, l'inteligencia capital del pensament cotòlich al segle XIX, que avuy influeix poderosament tota la Cristiandat, comensant per sa capital augusta, Roma!

A Angleterra comensá l'any passat, pel maig, una campanya en favor del repòs del diumenge, una campanya formidable. Donchs ara acaba d'adressarse un missatge a la nació firmat a l'ensemper per l'Arquebisbe de Canterbury, primat de la iglesia protestant anglicana, l'Arquebisbe de Westminster, primat de l'iglesia catòlica, y'l president del Concell Nacional de les Iglesias evangèliques lliures, es a dir, de les no conformistes. Lo missatge es de una altesa corpenedora; vol que'l repòs del diumenge sigui escrupulosament observat, no solament pera que tot lo món tingui assegurat un jorn de repòs físich, sinó també pera que *iothom pugui alsar son pensament a Déu!*

Es en nom de Deu que s'uneixen catòlichs y protestants, en nom d'un Deu a qui serveixen de diferents maneres. Però la llei que regeix llurs conciencies a tots los mana la santificació dels diumenges. Y és per això que, ab una solemnitat que impresiona fortament, la Creu uneix pera un fi determinat, ab los seus brassos, aquesta gent que ella dividia ab lo seu tronch.

Cert que moltes vegades los catòlichs alemanys havien usat la Solidaritat; adhuc pot dirse que la seva política es estada de solidaritats temporals, sabiament combinades. Però may fins ara s'havia vist l'exemple grandiloqüent d'Angleterra; la Solidaritat entre confessions diverses per un fi religiós! Cal que'ls nostres últims catòlichs irascibles y d'ànima restringida's preocupin d'aquest exemple.

JOSEPH CARNER.

PROTESTES HONRADES

Ho són verament las que ha produit entre'ls elements sensats de Catalunya lo desgraciat article que publicá *La Tralla* en son nombre extraordinari, y fèntnose-las nostres, publiquem a continuació:

«Barcelona 17 de janer de 1907.

Distingit senyor:

Li agrairé molt l'inserció de les presents ratlles en lo periòdich de la seva digna direcció. Elles son una ferma y enèrgica protesta contra la direcció de *La Tralla*, que ha tingut l'incalificable lleugeresa d'insertar en lo número en que hi figura doblement lo meu nom, entre'ls d'estimables companyes en lletres, filles com jo de Catalunya, un article indigne baix tots conceptes de figurar en companyia de dones catalanes, *verament dones y verament catalanes*.

Me refereixo a l'article «Era castellana!», firmat *Elisabet Malgrat*, per sòrt fins ara desconeguda en nostra literatura y que desitgem no torni mai més a sortir de l'ombra, en benefici de nostra cultura.

Ademés d'entendre que l'honradesa y les bones costums són un patrimoni exclusivament individual, me faig un dever lo fer constar aquí—sense por d'ésser contradita per cap de mes companyes—que la dona castellana val als meus ulls tant com nosaltres les filles de Catalunya podèm valdre als ulls dels catalans, qui fegim de rencunies y odis de rassa, nos miren ab un respecte serè y sincer.

oyents en situació als afores de la ciutat romana, hont nos ferem càrrech de la gran importància de les obres públiques que en treballs de pedra no ha sigut lograda per cap més poble. Així, com a anunciadors de un nucli de població urbana, varem veure les carreteres empedrades a llarchs kilòmetres, los grandiosos aqüeductes, los ponts monumentals, y prop ja de les muralles, varem veure alsarse, a banda y banda de la carretera, los monuments funeràris.

Lo primer que crida l'atenció del viatger a les afores de la ciutat romana—va dir lo senyor Puig—són les immenses llargades dels aqüeductes. Això ha fet creure a n'algu en lo desconeixement del sífon, errada manifesta que's prová en algunes d'aquestes construccions que, apareixent en les valls a una menor altura que'l nivell d'origen, porten l'aigua més alta a dins de la ciutat. Però'l sistema d'aqüeductes té una explicació molt racional y es l'ausència de l'aplicació del ferro a les canonades; essent aquestes de terra cuita o bé d'obra, no podien resistir grans pressions y això les feya inútils pera sífons travessors de grans valls.

Després d'aquesta aclaració, que acaba de posar de relleu l'importància de les arts enginyerils dels pobles romans, vam arribar a les muralles de la ciutat; però abans, per medi de projeccions, varem veure reflexades aquestes colossals obres en la nostra terra, naturalment menys monumentals y menys luxoses, diferència que hem pogut anar observant en lo transcurs de les lliçons anteriors.

Y al ser davant de les muralles, pera fer nos càrrech del valor de les nostres ciutats, lo senyor Puig va fer a la pissarra uns croquis comparatius de llurs plans o recintes murallats. En ells varem poder veure l'importància de Tarraco, capital de la província romana, sobre Barcelona, y la gran diferència que anava d'aquestes a Roma, capital, se pot dir, del món civilisat; y a Pompeya, vila romana de molta menys importància.

Devant les muralles, lo professor les va descriure per la forma dels carreus característics, per la disposició y per la composició. Va dir que generalment s'extenien a trams rectes coronats de marlets y flanquejades de torres quadrangolars o circulars, com a Barcelona, pera la defensa de la muralla. Va fer observar l'ausència de aquestes defenses a Tarragona, per haver sigut aixecada la muralla romana sobre l'antiga ciclòpia, per lo que les poques torres que demunt la muralla s'aixequen són més de refugi que de defensa. També feu observar la diferent disposició dels llensos, en los recintes fets de planta, los quals tendeixen al quadrat o al rectangle, particularitat que's veu en lo plan d'Empuries. Y finalment explicá'l senyor Puig la seva composició formada de dues parets paraleles unides per trams y replenes de terra.

Després varem veure'ls ports de les poblacions marítimes, aprofitament sempre de golfets o cales naturals ajudades alguns cops, com a Empuries, per un espigó de pedra. Y pera tancar aquest rengle d'obres públiques, exteriors, diríem, varem veure la boca de desaigüe de la cloaca Maxima de Roma. Y varem entrar a la ciutat.

Per textos de Titus Livius, Vitruvi, Tácit, Marcial y altres, y per les disposicions d'August y de Neró, varem tenir una idea de l'altura que arribaven a aconseguir les cases de Roma. Vitruvi, per exemple, se queixa de llur alsada; Marcial diu que viu en un tercer pis, y encara parla d'altres que viuen més alt; Titus Livius també parla de tercers pisos; August prohibeix que les cases passin de 70 peus romans; Neró, després de la crema, no permet que les cases passin de 60 peus; Tácit, després d'aquesta disposició, se queixa de que als carrers hi fa massa sol (mena de protesta de que les cases s'hagin abaixat), etc.

Per donar idea de l'importància de la ciutat, lo senyor Puig va extreure de documents coetanis preus de lloguers y de propietats urbanes, per lo que's veu que la riquesa de la propietat ciutadana venia a ser la de les nostres grans capitals.

Lo relatiu poch espay del recinte murallat feya que pera aprofitament de lloch destinat a habitació, s'utilisessin los recurssos que tornaren a estar en boga en l'Edat Mitja; com per exemple: les cases volades desde primer pis, com la del *balcó* de Pompeya: l'unir ab un arch les dues bandes del carrer, etc. Ademés se feya ús del terrat, puig n'han quedat testimonis gràfics.

La ciutat, en general, era travessada per un carrer principal, tallat més o menys perpendicularment per altres dos secundaris, y d'un y d'altres ne partien carrers de menys importància y carrerons, entre los quals s'obrien les places o *forums* y s'aixecaven los monumentals edificis púb-

blics que ja hem estudiat separadament.

Les projeccions ab vistes de conjunt y parcials de les ciutats s'anaven succeint a la paret y ab elles fixaven los oyents les observacions del mestre. Devant dels *forums* lo senyor Puig explicá la seva importància, logrant una reconstrucció en l'imaginació de l'auditori: los grans pòrtichs de columnes, temples, dependències judicials, administratives, la plassa oberta al mitg, la multitud d'estàtues que la decoraven, etc., etc.

De les basiliques y termes també'n va recalcar la seva importància donant una idea de llur distribució y van passar per l'aparell de projeccions les basiliques de Pompeya y de Constantí, y les termes de Caracalda y de Caldes de Malavella. Però en aquests dos darrers monuments no s'hi va detenir gaire'l senyor Puig, tota vegada que va dir que'n tornaria a parlar en altres lliçons per ser lo principi de construccions cristianes.

A l'arribar aquí, l senyor Puig y Cadafalch va resumir en poques paraules lo que's desprèn de totes les lliçons que hem estudiat referents a Roma.

Gairebé de tot lo de Roma—va venir a dir—de tot ne tenim a Catalunya, però tot, aquí, es mes modest, més pobre. La nostra arquitectura romana es una arquitectura colonial, feta per gent apartada de la metròpoli y de poca cultura, o una arquitectura oficial, postissa, de gent vinguda d'altres terres.

Aquí erem un nucli barbre hont la nova civilització no hi va pendre forma perquè no n'hi havia d'antiga, com succeia als dos nuclis que'ns tancaven: lo llinguadocià y'l Provensal, d'antiga civilització grega, y l'andalús y murcià, d'antiga civilització fenícia.

La prova d'això es, que al desapareixer la civilització romana, nosaltres tornarem a restar barbres sense sabernos quasi aprofitat de lo que aquella'ns havia deixat, y fins molt més tart no va comensar a sorgir de entre nosaltres l'obra personal, l'obra nostra que veurèm en lo transcurs dels nostres estudis.

NOVES

Associació Catalanista
de Tarragona y sa Comarca

Se convoca a tots los senyors socis a la junta general ordinària pera la elecció de càrrechs, que tindrà lloch de segona y última convocatorià, demà, diumenge 20 del corrent, a les cinch de la tarde, en l'hostatge social, Mendez Núñez 6, baixos.

Després de llarga y penosa malaltia, ha mort en aquesta ciutat la virtuosa senyora D.ª Teresa Lorenzo, Vda. de Ramón Yxart y Moragas.

Ben clarament se demostrá en los actes de l'enterro y funeral lo sentiment que produí en totes les classes socials de Tarragona tan sensible pèrdua, puig foren en gran nombre les persones de tots los estaments que hi acudiren a rendir l'últim tribut a la finada.

Al seu desconsolat fill y a les distingides families Yxart y Lorenzo, fem present lo nostre condol desitjantlos la resignació necessaria per soportar la desgracia que sofreixen.

Los periòdichs de Figueres comensen a fer remarcar los perniciosos efectes del trasllat dels presitaris. Es aquest un flagell que hem sofert nosaltres per espay de molts anys, y'ns temem que no'ns ne veurèm lliures del tot.

La catxassa que porta'l Govern en aquesta qüestió'ns fa pensar que d'ara endavant no serà una sola ciutat catalana sino dues les que'n partirán de la deixadesa oficial. Això més tindrem que agrair.

Lo passat dijous contragué matrimoni nostre particular amic lo jove D. Pau Aymat y Borrás, ab l'hermosa senyoreta D.ª Remigia Chulvi.

Desitjèm als novells esposos tota mena de felicitats y venturas en son nou estat.

Continuèm distrutant d'una temperatura benigne y en extrèm suau encare que'l fret siga més o menys cru a la nit y matinades. La gent pagesa's dol ja de la manca de les plujes que en aquesta época es quant se fa més necessaria.

Lo passat dissapte a darrera hora's rebé aquí la noticia d'haver mort a Alger nostre paisà y amic D. Antoni Carabia.

Era'l Sr. Carabia, molt apreciat aquí, ahont havia exercit de metge guanyantshi justa nomenada; però les particulars aficcions que heretá dels llurs pares, lo portaren a Alger pera dedicarse al comerç, guanyantshi una posició y bona fama de honradesa y intel·ligència.

Catalá de cor, mantenía a l'Alger lo foch sagrat de la patria, y en son amor educava als seus fills que tenia inscrits en lo Consolat espanyol.

Acompanyèm a la seva velleta mare, germana y demés familia en lo pesar que experimenten en aquests moments y que estèm segurs comparteixen bon nombre de tarragonins.

Criden poderosament l'atenció del públich los esplèndits regals que l'Atenèu de Tarragona ofereix pera la present temporada de Carnestoltes a les màscares y abonats que acudeixen als balls que ab tant d'èczit ha inaugurat aquella important societat.

La nombrosa gentada que's detura cada nit davant l'aparador de la Sastreria Brell, elogia unanimitat lo gust que ha presidit en l'adquisició dels objectes y la riquesa dels mateixos.

Divendres al vespre uns quants lerrouxiàns, del petit grupet que aquí segueix cegament a *Don Alejandro*, cometeren l'heroicitat de cremar una dotzena escassa de *Trallas*, adquirides en un kiosko de la Rambla.

Sembla que fou degut a que'ls indicats senyors no s'avenen a veure al seu quefe en caricatura montat en burro; y que la protesta d'aquí res te que veure ab los fets de Barcelona.

Ab aquests medis, la revolució no hi ha dupte que avensará moltíssim y que'l mellor dia'ns llevarem trobant tresbalsat tot l'orde social.

Estèm verament esgarriats!

Continúa greument malalt lo pare de nostre respectable amic Mossèn Jaume Bofarull, Pbre.

Molt nos plauria veure prompte al malalt entrar en franca convalescència.

Demà, diumenje, a la nit, debutará en lo Teatre Principal (Atenèu de Tarragona) una notable companyia d'òpera italiana, dirigida pel mestre D. Esteve Puig, que desde avuy se troba entre nosaltres.

Se posará en escena l'hermosa partitura de Donizetti «*Lucrezia Borgia*», desempenyada per les celebrades tiples senyoreta Perrin y Sra. Chivers y l'aplaudit tenor D. Antoni Amiel.

Tenim les mellors referencies de les principals parts de la companyia, sobre tot, de la Srta. Perrin y del Sr. Amiel, los qui han treballat ab gran satisfacció del públich en los principals teatres de Barcelona.

Aquest darrer, lo Sr. Amiel, en obsequi al públich de Tarragona, en l'intermedi del segont al tercer acte cantarà l'Himne de la grandiosa òpera del mestre D. Enrich Morera «*Bruniselda*», que es, segons tots los crítics una de les pàgines més inspirades de música catalana.

Mereix nostre sincer y entusiasta aplaudiment lo Concell Directiu de l'Atenèu de Tarragona, per son afany de fer en tots los divertiments que proporciona als socis, obra de cultura, y no hi ha dubte que la societat y'l públich correspondrán dignament omplint a vessar l'elegant teatre de la Rambla de Sant Carles.

Lo disapte de la setmana pasada se reuni en Junta general la societat Centre Catalá pera procedir a la renovació dels càrrechs de la Directiva, havent quedat aquesta constituída en la forma següent:

President, En Agustí Costabella.
Vis-president, En Jordi Salvat.
Secretari, En Joan Andreu.
Vis-secretari, En Rafel Andreu.
Tresorer, En Pau Mercadé.
Comptador, En Francesch Bové.
Bibliotecari, En Antón Perelló.
Vocals: En Angel Abella, En Domingo Pinet, En Artur Pardines, En Joseph Contijoch.

Lo dimecres de la vinenta setmana tornarán a rependres los ensaigs de conjunt a l'Orfeó tarragoní ab les pessas ja cantades y les darrerament posades en estudi.

Prompte comensarán també novament les lliçons de solfeig.

Nostre benvolgut company en la prempsa En Lluís Arís, ha tingut la desgracia de veure morir jove encare a sa estimada mare.

De tot cor endressèm al Sr. Arís y a sa distingida familia l'expressió del nostre condol.

En Guijarro deü ja d'haver cobrat la subvenció que'l ministre d'Hisenda tingué a bé concedirli per los succesos dels consums de fa tres anys. En cambi'ls tarragonins no podèm lograr la rebaixa de l'odiós impost ni l'anyorada ausència dels consumers que tan de dissòrt han portat a nostre ciutat.

Es lo que podèm agrair als nostres governants.

—Neurastenies.—**Neurostodogeno Sugrañes.**

Convalescències.—**Ovi Lecitina Giol.**

TIP. DE FRANCESCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

TAQUIGRAFIA

S'obrirá un curs lo dia 2 de Janer pròxim.

Mensualitat, 5 pessetes. Direcció, Armada, 3, 2, 2.^a

Lliçons alternades, de set a vuit de la nit. Classificació d'alumnes: los menors de 16 anys, los dilluns, dimecres y divendres. Los demés, dimars, dijous y dissabtes.

Als tres mesos, pràcticas de velocitat. Per l'inscripció, dirigir-se de paraula o breu escrit a D. Lluís Arís.

Emulsió NADAL Mellor que Scott y similars: Unica ab 50 per 100 oli bacallá tot assimilable. Usant oli sol, se tolera mal y perd vies intestinals. Reconstituyent nens, adults, vells; consunció, convalescències, clorosis, embarás, lactancia, tos, tisis, escrófules, raquitismes, anèmia. Certifican eminents doctors Collegis Metges y Farmacèutichs.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfats NADAL Tònic reconstituyent, estimulant. Hipofosfats cal, estricnina, ferro, manganès, quinina, sosa, casuina, neurostina (fósforo orgánich), format sosa.—Anèmia cerebral, enfermetats medulars, astenia muscular, activa digestiva, deté caducitat orgánica.

MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de «Limas de mar». Demanèu literatura.

Major, 14.—TARRAGONA

Senyors Propietaris

Si desitjèu planter d'ametllers empeltats ja, de les mellors classes y de preus molt econòmichs procedents de la provincia de Lleyda, dirigiu-se al **Sr. Joseph Illa, Comte de Rius, n.º 11, 1.er**

allers d'Arts Sumptuaries

DE

FRANCISCO CASANOVAS

SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Donya Carme Figuerola

VIUDA DE PERPIÑÀ

ESPECIALISTA EN PARTS

Ex-alumna de l'Hospital de Santa Creu, de Barcelona, ab dos anys de practica en dit benèfic establiment, ofereix sos serveys.

Rambla de Sant Joan, 56, entressol

LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C.^A S. en C.

SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almería, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcia, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastiá, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.

Servey rápit eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander. S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.

S'admet càrrega y passatgers a preus reduïts.

Sortirà d'aquest port lo próxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO HIGUER

de 1.230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.

Son consignatari **D. MARIAN PERES.**

NEURASTENIES

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curen radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTES LES FARMACIES

Sastrería y Camisería d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastreria, Camiseria y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments religiosos dels **Fills de Miquel Gusi**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajos y pessas pera senyors eclesiástichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

■ Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

■ Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.

■ Sucre vermífruch del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

■ Essència febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

■ Dentíclna del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

■ Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.

■ Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Gasa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigüas de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim bo, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrian fer melló, a propòsit per regalós; causan gran admiració. Trobarán també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totas menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

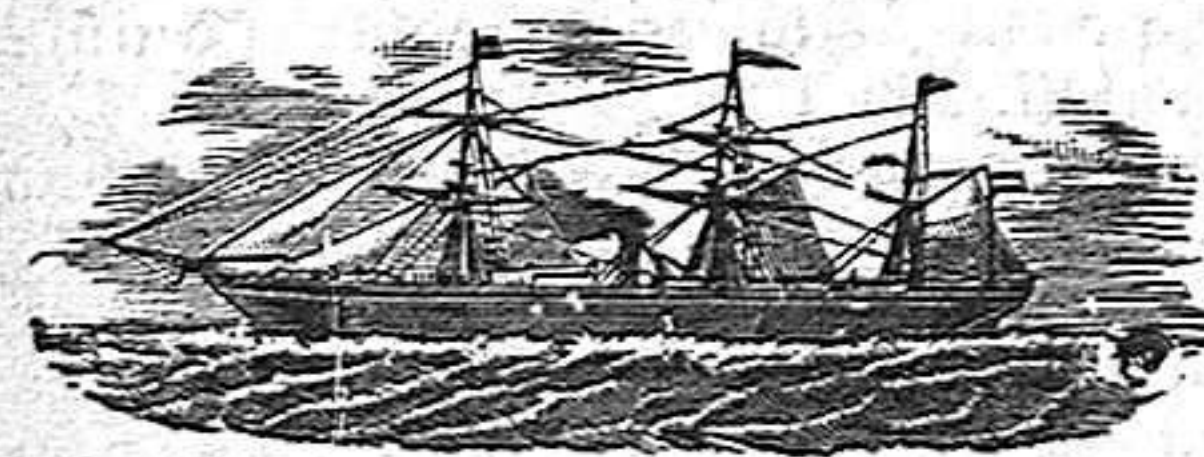
Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos. Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de suscripcions de D. Sadurni Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre.....	1'50 pta.
Fora.....	1'50 »
Extrangeri.....	2'0 »
Número d'avuy.....	0'15 »

De venda en lo local de l'Associació Catalanista, carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anuncis a preus reduïts

Serveys de la Companyia Trasatlántica

Linia de Cuba y Méxich.—Lo día 17 de Janer sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

REINA M.ª CRISTINA

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la linia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Linia de Nova-York, Cuba y Méxich.—Lo día 26 de Janer sortirà de Barcelona, l' 28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

ANTONIO LOPEZ

directament pera Nova York, Habana y Veracruz Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Linia de Venezuela-Colombia.—Lo día 2 de febrer sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MONTSERRAT

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón; d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacífic, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Linia de Filipinas.—Lo día 2 de febrer sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitijas, lo vapor

ISLA DE PANAY

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Linia de Buenos Aires.—Lo día 3 de febrer sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

LEON XIII

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Linia de Canarias.—Lo 17 de cada mes sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tánger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Linia de Fernando Poo.—Lo día 25 de Janer sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental, d'Àfrica y Golf de Guinea.

Linia de Tanger.—Sortidas de Cádiz: diilluns, dimecres y divendres. Sortidas de Tanger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt cómodo y tracte esmerat, com la acreditat en son dilatat servey. Rebaixas a families. Preus convencionals pera camarots de luxo. Rebaixas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del món servits per líneas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderias que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlts d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlts de determinats articles, ab arreglo a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comerç y Obras Públicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del día 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigirse a son agent

D. EMILI BORRÁS

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma está elaborada ab la flor tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una pesseta. A l'engrós importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra.—Reus A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demansar AYGUA NAF SERRA